

да постъпни на работа въ нѣкой параходъ, за да пѣтува изъ неизвѣстното това чудно море...

И заспиваше съ щастлива усмивка на устата, като забравяше за своята тъмна пещера съ тъмно-мигащата лампичка. На сутринята пакъ тѣга го обвземаше. Той трѣбваше рано да става, да закуси набърже хлѣбъ съ чесанъ и да иде на работа до обѣдъ. Късно ги пускаше за обѣдъ Росси, а за обѣдъ имъ даваше пакъ сухъ хлѣбъ съ чесанъ. Никога не имъ даваше прѣсенъ хлѣбъ.

Малкиятъ Паоло, който постъпни наскоро въ мината, почна да го тресе, а господарьтъ му се караше и го подгонваше. Краката на бѣдното момче треперѣха, а камо ли и торба съ руда да носи! Па и малкъ бѣше той, едвамъ на осемъ години. Лѣга той на стълбата, когато надзирательтъ е далечъ, и плаче тихичко. Джино, вече нѣколко пѣти щомъ изпразнише своята торба спускаше се до половината стълба, вземаше бърже торбата на Паоло и нея изнасяше, а слѣдъ туй и двамата отиваха заедно да ги пълнятъ. Но надзирательтъ забѣлѣза, че Джино започна да се връща по-късно, отколкото по-рано и го мърмѣше, сѣщо и „мързеливецъ“ Паоло.

А Джино не можеше да не вижда какъ Паоло падаше подъ тѣжината на торбата. Той чуваше въздишките му и пакъ изнасяше освѣнъ своя товаръ и тоя на Паоло, който тихичко му казваше „благодаря“ и почиваше въ нѣкой жгълъ свитъ на кълбо.

Тѣй че работата на Джино се увеличи, а освѣнъ това, той трѣбваше да внимава да не дойде ненадѣйно надзирательтъ и го свари като носи торбата на Паоло.